

ВРАБЧОВА РАДОСТЪ

Както всичко край си има,
тъй и тая люта зима:
и да падне още снѣгъ,
пролѣтътъ ще дойде пакъ.

Ей рѣката разледена
тича като подмладена.
Въ нея стройна, гола слива
се оглежда срамежлива,
но зарадвана безъ мѣра,
че напжпи още вчера.

Има тя неканенъ гостъ —
пѣстъръ и работенъ косъ.
А подъ оня храстъ наднича
бѣлочелото кокиче.

Най-накрая пѣкъ гората
чака пролѣтния вѣтъръ,
да я стопли, разлюлѣ,
вмигъ да я раззеленѣ.

Не да шипешъ, не да виешъ,
а свѣта да преобърнешъ,
ей така — съ глава кадолу,
нѣма зимата да върнешъ,
Сѣчко мой, злочестъ делия.
Нищо, Сѣчко, не помага,
нито студъ, ни мразъ, ни снѣгъ —
пролѣтътъ ще дойде пакъ!

Ахъ, тогава нѣма вече
да гладувамъ всѣка вечеръ
и да мръзна подъ срѣхитѣ.
А поаманъ отъ лжчитѣ,
ще подскачамъ, ще се топля,
съ клюнъ перата си ще чопля.

Още малко ще потрая,
после както самъ си зная:
най-безгриженъ и щастливъ
ще си свиркамъ: дживъ, дживъ, дживъ!

Христо Огняновъ

Абонамента изпращайте по чекова пощенска смѣтка № 770.

Редакторъ: АЛЕКСАНДЪРЪ СПАСОВЪ МАЙСКИ, ул. „Раковски“ № 187. Телефонъ № 39-22